

Chương 32

Vệ Thập Nhị động lòng (2)

Tô Hồng Tụ vén màn xe, cùng Tú Nhi ôm mấy món đồ nhẹ nhàng, rồi không hề làm nữa, mà một người vừa đứng ở bên cạnh xe ngựa, vừa dùng ánh mắt không mang theo chút cảm tình nào, thậm chí hơi lạnh lẽo nhìn Vệ Thập Nhị.

Vệ Thập Nhị không nói một lời, ánh mắt vẫn chưa hề rời khỏi mặt Tô Hồng Tụ, dần dần, vẻ mặt mờ mịt trong mắt hắn dần chuyển thành thâm thúy, sau đó thâm thúy hóa thành một vùng tối không chừng mực, sau là đầm đen không thấy đáy.

Lúc Vệ Thập Nhị mở miệng, trên mặt đã sớm không thấy một chút động tình và tim đập nhanh với Tô Hồng Tụ.

“Có phải Tô tiểu thư nhớ lộn không? Vệ mỗ đã không còn là người làm của Tô tiểu thư, không cần thiết phải nghe lời của tiểu thư, làm bất cứ chuyện gì vì tiểu thư.”

Tô Hồng Tụ nhíu mày, sao lời này quen tai thế?

Đúng rồi, ba ngày trước nàng đã từng nói những lời như vậy với Vệ Thập Nhị. Khi đó nàng vừa mới hóa thân thành người, trong lòng tràn đầy kính bĩ và chán ghét Vệ Thập Nhị.

Tô Hồng Tụ mím môi cười một tiếng, cũng không phản bác lại lời của Vệ Thập Nhị, chỉ theo lời hắn nói: “Nói cũng phải, haizzz, Tú Nhi, em nói tại sao cùng là một con chó, lúc ta nuôi, chỉ biết làm việc sẽ không sữa, đổi lại muội muội ta nuôi, thì trở nên chỉ biết sữa không biết làm việc?”

“Đó còn cần phải nói sao, chủ tử như thế nào, dĩ nhiên nuôi ra chó dạng đó.”

Tú Nhi dịu dàng mỉm cười, đi theo Tô Hồng Tụ chuyển đồ gì đó ở trên xe ngựa xuống, Vệ Thập Nhị không đến giúp họ, phu xe rất ân cần, vừa nhìn thấy họ xuống xe ngựa, lập tức đổ mắt, tự nguyện mang giúp các nàng những món đồ nặng nhất khiêng trên vai.

“Tiểu thư, không sao, hắn không giúp nàng, ta đây tới.”

Phu xe đáp ứng nói, kể từ khi Tô Hồng Tụ xuống xe ngựa, ánh mắt của hắn vẫn không hề rời khỏi mặt của nàng. Hiện giờ phu xe thật sự hận chết mình, mới vừa rồi lúc nàng lên xe, sao không liếc nhìn nàng, nữ tử xinh đẹp như vậy, tuyệt sắc như thế, đời này chỉ sợ hắn không có cơ hội liếc mắt nhìn như vậy.

Không riêng gì phu xe, người đón cúi, sẵn thú đi ngang qua, chỉ cần là nam nhân, sau khi nhanh chóng liếc nhìn Tô Hồng Tụ, sắc mặt lập tức ửng hồng, thân bất do kỷ mà bu lại.

Ngôi biệt viện này của Vệ Thập Nhị nằm ở ngoại ô Kinh thành, đáng ra không có người ở, nhưng Tô Hồng Tụ vừa đứng ở cửa lớn, chỉ chốc lát sau, ngoài cửa lại có hơn mười thanh niên trai tráng tụ tập.

Quả thật không biết xuất hiện từ đâu.

“Tiểu thư, không quan trọng, tiểu thư buông đồ trên tay xuống, ta đây tới mang giúp tiểu thư.”

“Đúng vậy, tiểu thư, ngài da mịn thịt mềm, ăn sung mặc sướng, nào mang được vật nặng như vậy? Hãy để cho ta tới giúp tiểu thư, ngộ nhớ không cần thận quệt hồng tay tiểu thư, vậy làm sao cho phải?”

Theo một câu chỉ điểm này của người đốn củi, trong lúc nhất thời, mọi người vây xem đồng loạt ném tầm mắt lên tay nhỏ bé trắng mềm mại của Tô Hồng Tụ.

Tay này thật đẹp, trắng nõn mềm mại, óng ánh trong suốt, dưới ánh mặt trời, giống như ánh sáng trâu châu óng ánh trơn bóng.

Nếu có thể được bàn tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn đó sờ một cái, đừng nói mang chút đồ, chính là để cho bọn họ làm trâu làm ngựa, giúp người làm khổ dịch cũng cam tâm tình nguyện.

Tô Hồng Tụ bị người bao bọc vây quanh, tiếng lòng người ta cũng truyền rõ ràng vào trong đầu nàng.

Mặc dù nói chuyện và hành động của những thôn phu nông thôn này hết sức thô lỗ, nhưng tính cách lại hết sức trong sáng, ngoại trừ muốn giúp nàng khuôn đồ, nhân cơ hội nhìn lâu nàng mấy lần, trong lòng cũng không có suy nghĩ tạp nham không chính đáng gì.

Từ trước đến giờ người khác đối xử tốt với Tô Hồng Tụ, nàng cũng sẽ có vẻ mặt ôn hòa với người ta, lập tức nhếch khóe môi, dịu dàng mỉm cười với đám người vây quanh: “Đã như vậy, thế xin cảm ơn mọi người.”

Theo một nụ cười khuynh thành của mỹ nhân, mọi người lập tức đầu vầng mắt hoa, tim đập loạn, nhìn cái gì cũng mơ mơ màng màng, ba bốn bóng hình chồng lên nhau.

“Mấy người, đi theo ta.” Tiểu nha hoàn Tú Nhi đứng mũi chịu sào, dẫn mọi người vào biệt viện, còn lại một mình Tô Hồng ở phía sau, bốn mắt nhìn nhau với Vệ Thập Nhị, hai bên nhìn nhau, giống như có ý không muốn đi.

Tô Hồng Tụ đang chờ Vệ Thập Nhị đưa khế ước mua bán nhà cho nàng.

Vẻ mặt Vệ Thập Nhị thì hung ác nham hiểm, ánh mắt bén nhọn, giống như con dao sắc, cắt từng dao từng dao trên người Tô Hồng Tụ, Tô Hồng Tụ cách hẳn chừng hai ba mươi bước, nhưng vẫn có thể cảm giác được khí lạnh thấu xương tản mát ra từ trên người hắn.

Ngay như vừa rồi, khoảnh khắc khi Tô Hồng Tụ nói hấn thành chó, sát khí trên người Vệ Thập Nhị lập tức dâng cao, quanh thân nhanh chóng quấn quanh về thù địch như băng dày ba thước kinh người.

Mặt Tô Hồng Tụ không đổi sắc, giống như hồn nhiên không phát hiện ra sát khí và lạnh lẽo tỏa ra trên người Vệ Thập Nhị, vẫn tươi cười yêu kiều nhìn hấn nói: “Vệ Tướng quân, hôm nay là ngày thứ ba, người nên đưa khế ước mua bán nhà cho ta.”

Hai người một âm trầm, một lạnh lẽo, trong lúc này ngoài biệt viện không khí giống như gương cung bạt kiếm, khí lạnh lẽo.

Ngay cả con chim trên cây cũng bị khí lạnh kinh người tỏa ra trên người hai người làm giật mình, cũng không dám chíp chíp, vội vỗ cánh bay ra xa.

Không biết qua bao lâu, khí lạnh trong mắt Vệ Thập Nhị dần rút đi, khoe môi mỏng lạnh lẽo chậm rãi nhếch lên, tạo thành một nụ cười.

Ngay cả Tô Hồng Tụ ngày thường thấy yêu ma quỷ quái, cả đời giao thiệp với đủ loại ác quỷ, cũng hơi ngẩn ra, nàng sống năm trăm năm, chưa từng thấy vẻ mặt người nào lộ ra nụ cười âm trầm lạnh lùng như vậy.

Vệ Thập Nhị nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô tình lạnh nhạt của Tô Hồng Tụ, tâm tình nơi đáy mắt không ổn định, hồi lâu, thu lại nụ cười, chậm rãi mở miệng: “Người nói không sai. Cho dù giờ phút này thân phận và địa vị của Vệ Thập Nhị ta khác ngày trước đến cỡ nào, ở trong mắt người khác, ta vẫn là một con chó Tô phủ các người nuôi. Tô Hồng Tụ, ta không có mạng như người, sinh ra đã cao cao tại thượng, hưởng thụ phú quý vô cùng, ta chỉ là một nô bộc, chỉ là một con chó. Nhưng mà, người nhớ kỹ cho ta, chỉ cần ta còn sống một ngày, ta quyết không cho phép nửa đời sau của mình vẫn là một con chó của người khác!”

Ánh mắt tối đi, đáy mắt hiện lên vẻ chán ghét, Tô Hồng Tụ nhìn Vệ Thập Nhị, vẫn hờ hững lạnh như băng mở miệng: “Vệ Tướng quân suy nghĩ nhiều quá rồi, ta chỉ nói tới con chó tiểu Bạch ta nuôi lúc trước, từ sau khi theo muội muội Tô Hồng Mai của ta, tiếng kêu lớn hơn, nhưng đã quên sạch tất cả bản lĩnh đi săn trông cửa. Vệ Tướng quân cần gì phải kích động như vậy? Vừa rồi không nói người, mặc dù tiểu Bạch chỉ là con chó, mặc dù bị muội muội của ta mang đi nuôi, nhưng nếu ta kêu nó, nó vẫn sẽ lập tức trở lại bên cạnh ta. Không giống như những người khác, coi như cắt thịt của mình đi nuôi hấn, giống như vẫn nuôi không quen!”

Tròng mắt sắc lạnh như băng của Tô Hồng Tụ nhìn Vệ Thập Nhị, khi nản nhắc tới, bản thân đã từng cắt thịt cứu Vệ Thập Nhị, hai mắt Vệ Thập Nhị buồn bã, khí lạnh và sắc bén ở đó nhất thời tản đi không ít, về thù địch quanh thân cũng nhạt đi trong nháy mắt.

Bớt đi giận dữ lúc trước, ánh mắt Vệ Thập Nhị dần trở nên tĩnh mịch mà khó dò, hắn không nói thêm gì, mà mắt không chớp, tiếp tục không hề chớp mắt nhìn Tô Hồng Tụ.

Tô Hồng Tụ cười nhạt trong lòng, khinh bỉ không thôi.

Buồn cười, phản bội chính là phản bội, nào có nhiều lý do như vậy?

Vệ Thập Nhị hắn không cam tâm làm nô tài, vắt óc tìm kế bò lên trên, chẳng lẽ Tô Hồng Tụ nàng đáng đời làm đá kê chân cho hắn, vì hắn lao tâm lao lực, cắt thịt lấy máu cũng không thể có một câu oán trách?

Thật sự là trò cười lớn nhất thiên hạ, trên đời này, mỗi người đều có tư cách đến chỉ trích Tô Hồng Tụ nàng, chỉ có Vệ Thập Nhị, ngay cả một chút xú lập trường, một chút xú tư cách hắn cũng không có.

Mà ngay cả mạng của hắn, cũng vẫn do Tô Hồng Tụ nàng cứu về!